

Dr Robert A. Peterson, Zbawienie, Sesja 1, Wprowadzenie

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert Peterson i jego nauczanie o zbawieniu. To jest sesja 1, Wprowadzenie.

Witamy na naszym kursie o zbawieniu, wspaniałym biblijnym temacie teologicznym zbawienia.

Zacznijmy, jak powinniśmy, od słowa modlitwy. Łaskawy Ojczy, dziękujemy Ci za posłanie Twojego Syna, aby był naszym Zbawicielem. Dziękujemy Ci za posłanie Twojego Ducha do naszych serc. Który wołasz, Ojczy, Ojczy, pobłogosław nam, pociesz nasze serca, otwórz nasze oczy na prawdy Twojego Słowa, pociesz nas w życiu dla Ciebie, modlimy się, przez Jezusa Chrystusa, Pośrednika. Amen.

Zbawienie, Wprowadzenie.

Biblia obfituje w nauki dotyczące zbawienia. Dzięki łasce Bożej i wierze w Chrystusa mamy nową tożsamość. Jesteśmy wybrani i powołani przez Boga.

Mamy duchową witalność, będąc zjednoczeni z Chrystusem i otrzymując nowe życie. Wierzymy w odwrócenie się od grzechu, pokutę i zaufanie Chrystusowi, wiarę. Jesteśmy przyjęci i uznani za sprawiedliwych przez Boga z powodu Chrystusa.

Jesteśmy adoptowani jako synowie i córki Boga. Jesteśmy świętymi, którzy przemieniają się w świętych ludzi. Zmieniamy się z chwały w chwałę.

Nasze zbawienie zmienia sposób, w jaki odnosimy się do Boga, siebie samych, innych wierzących i tych, którzy nie mają Chrystusa. Biblijne słowa na zbawienie. Czasownik save i rzeczownik salvation są powszechne zarówno w Starym, jak i Nowym Testamencie.

Czasownik save w angielskich wersjach najczęściej tłumaczy hebrajskie yasha i greckie sozo . Rzeczownik salvation zwykle pochodzi od hebrajskich rzeczowników yeshua , teshuwa , a czasami pleta . W greckim znajdujemy rzeczownik soteria , podczas gdy savior pochodzi od soter .

Zachowanie fizyczne jest jednym ze znaczeń tych rzeczowników i czasowników, które mówią o zbawieniu. Często różne terminy tłumaczone jako zbawić i zbawienie odnoszą się do fizycznego wybawienia. Aniołowie mówią Lotowi, aby opuścić Sodomę, aby uratować swoje życie, Księga Rodzaju 19:7. W Księdze Izajasza Pan

obiecuje ocalić Jerozolimę przed Asyryjczykami, Księga Izajasza 31:5. Tak samo jest w Nowym Testamencie.

Uczniowie błagają Jezusa, aby ocalił ich od śmierci, gdy burza pochłonie ich na Morzu Galilejskim, Ewangelia Mateusza 8:25. Kobieta, która wyciąga rękę i dotyka szaty Jezusa, zostaje uwolniona od swojej fizycznej dolegliwości, Ewangelia Mateusza 9:21. Rzeczownik zbawienie oznacza również fizyczne wybawienie. Pan ratuje i wyzwala Izraela, rozdzielając morze, aby mogli chodzić po suchym lądzie, ale niszczy Egipcjan, gdy wchodzi do morza, Księga Wyjścia 14:13. Powszechne w Starym Testamencie odniesienie do fizycznego wybawienia jest mniej powszechne w Nowym Testamencie. Paweł zapewnia tych, którzy byli z nim na statku podczas burzy, że wszystko, co się wydarzy, będzie dla ich zbawienia i ich fizycznego zachowania, Dzieje Apostolskie 27:34. Teraz odnoszę się do wielu wersetów.

Nie będziemy studiować tych wersetów. Odnoszę się do nich tylko na wypadek, gdybyś chciał ich posłuchać, wykładów, albo czegoś takiego, ale nie możemy odwołać się do każdego odniesienia. Duchowe wyzwolenie.

Do tej pory powiedzieliśmy, że biblijne słowa zbawienia w obu Testamentach powszechnie mówią o fizycznym wyzwoleniu, ale także o duchowym wyzwoleniu, z akcentem na fizyczne w starym i duchowe w nowym. Większość tekstów Starego Testamentu używających tych terminów odnosi się do fizycznego wyzwolenia, podczas gdy niektóre mówią również o duchowym zbawieniu, ale Nowy Testament często przedstawia ideę duchowego zbawienia. Dzieje się tak na przykład w Dziejach Apostolskich 4:22, gdzie Piotr ogłasza odnośnie Jezusa Chrystusa, że nie ma zbawienia w nikim innym.

Dzieje Apostolskie 4:22. Piotr i Paweł oświadczają, że zbawienie jest otwarte dla każdej osoby, która wierzy, zarówno spośród Żydów, jak i pogan, Rzymian 1:16. Grzeszna kobieta, której łyż obmyły stopy Jezusa i która otarła je swoimi włosami, została zbawiona i odpuszczono jej grzechy na mocy jej wiary, Łukasza 7:50. Wierzący są również zbawieni, duchowo uratowani przez krew Jezusa, Rzymian 5:9. I jego zmartwychwstanie, werset 10. List do Hebrajczyków oświadcza, że Jezus jako nasz kapłan Melchizedeka, cytując, jest w stanie całkowicie zbawić tych, którzy przychodzą do Boga przez niego, Hebrajczyków 7:25. Bóg jako Zbawiciel. Użycie słowa Zbawiciel dla Boga i Chrystusa wyróżnia się w Nowym Testamencie w listach pasterskich, gdzie Paweł odnosi się do Boga jako Zbawiciela dziesięć razy, podczas gdy używa tego terminu tylko dwa razy gdzie indziej w tym względzie, Efezjan 5:23, Filipian 3:20. Sześć razy w listach pasterskich Bóg jest identyfikowany jako Zbawiciel.

1 Tymoteusza 1:1, 2:3, 4:10, Tytusa 1:3, 2:10, 3:4. I cztery razy Jezus Chrystus jest nazywany Zbawicielem. 2 Tymoteusza 1:10, Tytusa 1:4, 2:13 i 3:6. Za każdym razem używane jest imię Jezus. Tak więc ogólny Zbawiciel w listach pasterskich odnosi się do Ojca.

A Jezus Chrystus nasz Zbawiciel, lub coś podobnego, odnosi się do Syna. Oba te zastosowania jednak wyraźnie pokazują, że obaj są Bogiem. Dzielą boskość.

Paweł podkreśla rolę Boga jako Zbawiciela w Liście do Tytusa 2:3, w tym samym kontekście, w którym mówi, że Bóg chce, aby wszyscy zostali zbawieni. Przepraszam, 1 List do Tymoteusza 2:3. Moje notatki są błędne. A do poznania prawdy, 1 List do Tymoteusza 2:4. Bóg jako Zbawiciel w listach pasterskich jest powiązany z Jego pragnieniem, aby wszyscy zostali zbawieni, a to jest postanowienie Jezusa, aby uczynić to rzeczywistością dla każdego, kto wierzy.

Czas zbawienia. Myślenie o zbawieniu jako skupionym na przeszłości jest właściwe, ale zbawienie jest bogatsze niż to. W rzeczywistości powinniśmy myśleć o każdym aspekcie naszego wielkiego zbawienia jako o eschatologicznym, odnoszącym się do dni ostatecznych, ponieważ czasy ostateczne nadeszły w Jezusie Chrystusie.

Paweł mówi Koryntianom, że, cytuję, nadeszły końce wieków, 1 Koryntian 10:11. List do Hebrajczyków potwierdza, że w tych ostatnich dniach Bóg przemówił do nas przez swojego Syna, List do Hebrajczyków 1:2. Słowo zbawienie oznacza, że jesteśmy uratowani lub wybawieni, a koncepcja ta nie ogranicza się do słów Zbawiciel, zbawić i zbawienie. Na przykład Paweł mówi o zbawieniu, gdy mówi, że Jezus, cytuję, oddał siebie za nas, nasze grzechy, aby nas wybawić z obecnego złego wieku, List do Galatów 1:4. Cechą nowotestamentowej eschatologii jest już, ale jeszcze nie, charakter odkupieńczego dzieła Boga. Czasy ostateczne zostały zainaugurowane, ale jeszcze nie dopełnione.

Więc nawet gdy o zbawieniu mówi się jako o wydarzeniu z przeszłości, to wciąż jest to rzeczywistość eschatologiczna. Bo znowu żyjemy w dniach ostatnich. Jezus przyniósł dni ostatnie.

I to nie jest nasze własne dzieło, to jest, przepraszam, czasy ostateczne zostały zainaugurowane, ale jeszcze nie dopełnione. Więc nawet gdy mówi się o zbawieniu jako o wydarzeniu z przeszłości, to nadal jest to rzeczywistość eschatologiczna. Jezus już uratował wierzących od ich grzechów, cytuję, łaską zostaliście zbawieni przez wiarę.

A to nie jest wasze własne dzieło, a dar Boży, Efezjan 2:8. Niektóre teksty mówią o wierzących w procesie zbawienia. Słowo krzyża jest głupstwem dla tych, którzy giną, ale jest mocą Bożą dla nas, którzy jesteśmy zbawieni, 1 Koryntian 1:18. Imięstów być zbawionym jest progresywny. Ponieważ Paweł przeciwstawia tych, którzy są zbawieni, tym, którzy giną.

Porównaj 2 Koryntian 2:15. Zbawienie nie jest tylko przeszłością i terażniejszością, ale także przyszłością. Ostateczna natura usprawiedliwienia jest widoczna w

najwcześniejszym liście Pawła, w którym mówi o Jezusie, który ratuje nas przed nadchodzącym gniewem. 1 Tesaloniczan 1:10. Porównaj 5:9. Paweł dzieli się podobną ideą w Rzymian 5:9, cytuję, o ileż bardziej, skoro zostaliśmy usprawiedliwieni Jego krwią, będziemy przez Niego zbawieni od gniewu? Porównaj werset 10.

Jak mówi List do Hebrajczyków 9:28, Chrystus, cytuję, ukaże się po raz drugi, aby przynieść zbawienie tym, którzy na niego czekają. Porównaj Objawienie 12:10. Piotr również uważa zbawienie za eschatologiczne, ponieważ mówi o cytuję, zbawieniu, które jest gotowe do objawienia w czasie ostatecznym. 1 Piotra 1:5. Przechodzimy do wstępnych rozważań egzegetycznych, które mają na celu jedynie zmoczyć nasz gwizdek, tak jakby.

Pismo Święte podkreśla prawdę, że zbawienie pochodzi od Pana. Jonasz słynnie podsumowuje ten temat w wielkiej rybie ze wszystkich miejsc. Cytat: zbawienie należy do Pana.

Jonasz 2:9. Psalmista woła, cytuję, Pan jest moim światłem i moim zbawieniem. Kogo mam się bać? Psalm 27:1. Zbawienie można znaleźć tylko w Panu, a ludzie mogą je osiągnąć, ale muszą polegać całkowicie na Bogu. Kiedy armia egipska grzmiała w stronę Izraela nad Morzem Czerwonym, Mojżesz nie wezwał Izraela do bitwy.

Zamiast tego, zawołał, cytuję, stój mocno i zobacz zbawienie Pana, które On dokona dla ciebie dzisiaj. Wyjścia 14:13. Stary Testament jest pełen ludu Bożego wzywającego Go, aby ich zbawił, ponieważ zdają sobie sprawę, że nie ma pomocy nigdzie indziej. Na przykład Psalm 22:21, Psalm 28:9, 31:1 i 16, 54:14, Psalm 80 i werset 7. Ten temat pojawia się również w Nowym Testamencie.

Cytat, Syn Człowieczy przyszedł szukać i zbawić zaginionych. Łukasza 19:10. Nadzieja na duchowe wybawienie nie pochodzi od ludzi, ale od Boga, który wybiera ludzi do zbawienia. 2 Tesaloniczan 2:13. Porównaj 2 Tymoteusza 2:9 i 10.

Zbawienie pochodzi od Pana i nie może być dokonane przez ludzi z powodu naszego grzechu. I tak łaska Boża jaśnieje, gdy, cytuję, Chrystus Jezus przychodzi na świat, aby zbawić grzeszników. 1 Tymoteusza 1:15. Przez swoją śmierć i zmartwychwstanie.

To wielkie zbawienie nie ogranicza się do Żydów, ale rozciąga się na wszystkich ludzi wszędzie. Izajasz 45:22, 49:6, Dzieje Apostolskie 28:28. Oba Testamenty oświadczają, cytuję, każdy, kto wzywa imienia Pana, będzie zbawiony. Joel 2:32. Porównaj Dzieje Apostolskie 2:21, Rzymian 10:13, które cytują to odniesienie z Joela.

Z wyjątkiem teraz, Pan, zamiast być ogólnym Bogiem Izraela, jest Panem Jezusem Chrystusem. Zbawienie oznacza wyznanie, że Jezus jest Panem i uwierzenie, że Bóg wskrzesił go z martwych. Rzymian 10:9 i 10.

Zbawiająca wiara obejmuje pokutę. 2 Koryntian 7:10. Nie ma bowiem prawdziwej wiary bez zmiany w życiu. Ta przemiana obejmuje wytrwałość.

Jezus mówi, że, cytuję, ten, kto wytrwa do końca, będzie zbawiony. Mateusza 10:22. Rzeczywiście, jeśli ludzie odmawiają trwania w wierze, nie zostaną zbawieni. Hebrajczyków 2:3 i 10:39. Zbawcza wiara przynosi dobre uczynki, Jakuba 2:14, które nie są podstawą zbawienia, ale jego niezbędnym owocem.

Przechodzimy do kolejnej części, drugiej części naszego wprowadzenia do doktryn zbawienia, czyli zbawienia i biblijnej historii. To biblijny teologiczny przegląd zbawienia od stworzenia aż do końca. I oczywiście, znane nam nagłówki to stworzenie, upadek, odkupienie, spełnienie.

Po pierwsze, stworzenie. Na początku, cytuję, Bóg stworzył niebo i ziemię, Księga Rodzaju 1:1. Już istniejący przed materią, przestrzenią lub czasem, wieczny samoistny Bóg stwarza wszechświat i wszystko, co istnieje. Bruce Waltke przedstawia Księgę Rodzaju 1:1 do 2:3. Cytuję, opis stworzenia jest wysoce wyrafinowaną prezentacją mającą na celu podkreślenie wzniosłości, mocy, majestatu i mądrości Boga stwórcy oraz położenie fundamentów pod światopogląd wspólnoty przymierza.

Bliski cytat. Z jego Genesis, komentarz. Jako główna postać w Genesis 1, Bóg, cytat, stwarza, mówi, widzi, oddziela, nazywa, czyni, mianuje, błogosławi, kończy, uświęca i odpoczywa.

Collins, Genesis 1 do 4, komentarz językowy, literacki i teologiczny. Zobacz John Collins. Bóg nie jest niebem, słońcem, księżycem, wodą, drzewami, zwierzętami ani niczym innym stworzonym.

Bóg je tworzy, a one są mu podległe. Stworzenie nie jest ani Bogiem, ani częścią Boga. Jest absolutne i ma niezależne istnienie, podczas gdy stworzenie wywodzi istnienie od niego i nieustannie zależy od niego jako swojego podtrzymywacza.

Porównaj Dzieje Apostolskie 17:25 do 28. Transcendentny stwórca jest suwerenny, ma niesamowity autorytet i moc. Jak król, wpływa na swoją wolę słowem, sprawiając, że rzeczy stają się z niczego.

Genesis 1:3, Hebrajczyków 11:3. Dalej ukazuje swoją władzę nad całym stworzeniem, nazywając i nazywając rzeczy, które stworzył. Genesis 1:5 i następne. Transcendentny suwerenny twórca jest również osobisty.

Każdego dnia tworzenia Bóg osobiście angażuje się w każdy szczegół, kształtując swój świat w sposób, który podoba się Jemu i przynosi korzyści Jego stworzeniom. W dramatyczny sposób, szóstego dnia, osobiście stwarza człowieka na swoje

podobieństwo, tchnąc w niego życie, czyniąc ich mężczyzną i kobietą. Osobisty Bóg uczynił również ludzi osobistymi, z możliwością nawiązywania z Nim relacji, życia we wspólnocie i panowania nad stworzeniem.

Jak przypomina DA Carson, przypisujemy sobie zdumiewającą godność i wszczepiliśmy sobie głęboką zdolność do intymnego poznania Boga, bliski cytat. Carson, kneblowanie Boga. Stwarzając nas na swój obraz, Bóg odróżnia nas od reszty stworzenia i ustanawia, że jest od nas odrębny.

Nie jesteśmy bogami, ale stworzeniami stworzonymi na Jego obraz. Bóg jest również dobry, co odzwierciedla się w dobroci Jego stworzenia i jest wzmacniane w stałym refrenie, a Bóg widział, że było to dobre. Rodzaju 1:4, 10, 12, 18, 21, 25.

Szóstego dnia stworzenie jest nawet opisane jako bardzo dobre, werset 31. Wrodzona dobroć stworzenia nie pozostawia miejsca na fundamentalny dualizm między duchem a materią, tak że duch jest dobry, a materia zła. Rzeczywiście, materialne stworzenie odzwierciedla dobroć Boga, która jest widoczna również w Jego hojnym zaopatrzeniu w światło, ziemię, roślinność, zwierzęta i pełzające, pełzające rzeczy.

Są to błogosławieństwa dane dla dobra ludzkości, podobnie jak zdolność do nawiązywania relacji z Bogiem, płodność do prokreacji i autorytet do korzystania z obfitych zapasów ziemi dla dobra człowieka. Chociaż stworzenie osiąga swój szczyt w stworzeniu człowieka na swoje podobieństwo przez Boga, Księga Rodzaju 1:1 do 2:3 kulminuje w odpoczynku Boga. Siódmego dnia Bóg kończy swoje dzieło twórcze, odpoczywa, błogosławi i uświęca ten dzień jako święty jak szabat, który należy zachować.

Czyniąc to, Bóg ukazuje swoją radość i zadowolenie ze swojego stworzenia i świętowania ukończenia, i upamiętnia to szczególne wydarzenie. Bóg zapewnia Ogród, w którym mężczyzna i kobieta mogą żyć i pracować. Bóg, cytuję, kształtuje mężczyznę, sadi ogród, przenosi tam mężczyznę, mężczyznę tam, ustala warunki relacji z mężczyzną i szuka odpowiedniej dla niego pomocnicy, co osiąga punkt kulminacyjny w kobiecie.

Ponownie, Collins, Genesis 1 do 4. Człowiek jest uformowany z prochu ziemi, ale jest czymś więcej niż prochem. Jego życie pochodzi bezpośrednio z samego oddechu Boga, Genesis 2:7. Sadząc ogród i przenosząc tam człowieka, Stwórca i Pan Przymierza zapewnia zachwycającą i świętą przestrzeń, w której ludzie mogą cieszyć się harmonijną relacją z nim, ze sobą nawzajem, ze zwierzętami i z ziemią. Waltke zauważa, że Ogród Eden jest ogrodem świątynnym, przedstawionym później w przybytku.

Waltke, komentarz do Genesis, strona 85. Jako taki ogród podkreśla obecność Boga z człowiekiem. Bóg stworzył więc Adama i Ewę na swój obraz jako dobrych, z cudownymi przywilejami i znaczącymi obowiązkami w Ogrodzie Eden.

Doświadczają nieograniczonej relacji z Bogiem, intymnej przyjemności z siebie nawzajem i delegowanej władzy nad stworzeniem. Bóg ustala warunki życia w swojej obecności i łaskawie przedstawia tylko jeden zakaz. Nie wolno im jeść z drzewa poznania dobra i zła.

Upadek. Stworzenie, teraz Upadek. Głupio, Adam i Ewa nie słuchają Bożego nakazu, ale upadają, Księga Rodzaju 3. Ta historia zaczyna się od kusiciela, który podważa prawdomówność, suwerenność i dobroć Boga.

Kusiciel jest przebiegły i odwraca uwagę kobiety od przymierza, jakie ustanowił Bóg. W wersach od 6 do 8 centralny temat w historii Upadku osiąga punkt kulminacyjny. Fatalna sekwencja jest szybko opisana w 3:6. Widziała, wzięła, zjadła i dała, kulminując w on zjadł.

W połowie wersetów od 6 do 8 obserwujemy, że on je, używa kluczowego czasownika narracji, jeść, i jest umieszczony pomiędzy wygórowanymi oczekiwaniami kobiety co do jedzenia. Owoc jest dobry do jedzenia, jest rozkoszą dla oczu i daje wgląd w jego rzeczywiste skutki. Ich oczy są otwarte. Wiedzą, że są nagie i chowają się w drzewach.

Kontrast jest uderzający. Zakazany owoc nie przynosi tego, co obiecał kusiciel, ale przynosi mroczne nowe rzeczywistości, przed którymi ostrzega dobry i prawdomówny Pan przymierza. Ten początkowy akt ludzkiego buntu przynosi boską sprawiedliwość.

Cytat, zgrzeszyli jedząc, więc będą cierpieć, aby jeść. Ona doprowadziła swego męża do grzechu, więc będzie przez niego opanowana. Sprowadzili ból na świat swoim nieposłuszeństwem, więc będą mieli bolesny trud w swoim życiu.

Ross, stworzenie i błogosławieństwo. Strona 148. Konsekwencje ich grzechu są stosowne i niszczycielskie.

Para natychmiast odczuwa wstyd, zdając sobie sprawę, że są nadzy. 3-7. Czują, że Bóg ich powstrzymuje, a nawet głupio próbują się przed Nim ukryć.

Wiersze od 8 do 10. Boją się Boga i tego, jak On może odpowiedzieć. Wiersze 9 i 10.

Ich wyobcowanie od siebie nawzajem również się ujawnia, gdy kobieta obwinia węża, podczas gdy mężczyzna obwinia kobietę, a przez sugestię nawet Boga. Wersety 10 i 11. Przepraszam, od 10 do 13.

Ból i smutek również następują. Kobieta doświadcza większego bólu podczas porodu. Mężczyzna trzodzi się, próbując uprawiać żywność w kraju pełnym szkodników i chwastów.

Oboje odkrywają dysonans w swoich związkach. Związek. Wersety 15 i 19.

Co gorsza, para zostaje wygnana z Edenu i z chwalebnej obecności Boga. Wersety od 22 do 24. Jak bardzo chcieliby posłuchać ostrzeżenia Boga.

Jeśli zjesz z drzewa poznania dobra i zła, z pewnością umrzesz. 2:17. Po zjedzeniu zakazanego owocu, nie upadają natychmiast i nie umierają z powodu czegoś w rodzaju zawału serca, ale umierają.

Umierają duchowo, a ich ciała również zaczynają doświadczać stopniowego rozkładu, który ostatecznie prowadzi do ich fizycznej śmierci. Rodzaju 3:19. Najbardziej niszczycielskie jest to, że te konsekwencje nie dotyczą tylko Adama i Ewy, ale rozciągają się również na ich potomków.

Grzech wkroczył do akcji i przyniósł zakłócenie i wyobcowanie w każdej ludzkiej relacji z Bogiem, samym sobą, innymi ludźmi i stworzeniem. Bezpośredni kontekst i fabuła Księgi Rodzaju 4-11, rozdziały 4-11 Księgi Rodzaju, podkreślają tę ponurą nową rzeczywistość. W 4:7 Bóg ostrzega Kaina, że grzech czyha u drzwi i że jego pragnienie jest dla ciebie, ale ty musisz nad nim panować.

Niestety, Kain odmawia posłuchania rady i zabija swojego brata Abła. W rezultacie Kain zostaje przeklęty przez Boga, wyobcowany z ziemi i wygnany sprzed oblicza Boga. Wersety 10-16.

Księga Rodzaju 5 przypomina nam, że Bóg stworzył ludzi na swój obraz i pobłogosławił ich. Rozdział ten daje nadzieję poprzez wzmiankę o Enochu i Noem, ale trzeźwo podkreśla domenę śmierci, powtarzając, że umarł osiem razy. Księga Rodzaju 6 wyjaśnia rozszerzenie i nasilenie grzechu, który jest przedstawiany jako masywny, wszechobecny, ciągły i charakterystyczny.

Księga Rodzaju 6, grzech jest ogromny, wszechobecny, ciągły i charakterystyczny. Księga Rodzaju 6:5-11, Bóg łaskawie ustanawia przymierze z Noem i właściwie osądza ludzkość potopem. Księga Rodzaju 6-9, po potopie Bóg ponownie podkreśla błogosławieństwa i mandat stworzenia oraz składa obietnicę przymierza.

9:1-17. Następnie Księga Rodzaju opowiada historię Wieży Babel, w której Bóg osądza dumnych, samolubnych ludzi, którzy próbują wyrobić sobie imię i pomnożyć swoje wpływy, zamiast służyć jako nosiciele obrazu Boga i promować Jego imię. Księga Rodzaju 11:1-9.

Stworzenie, upadek i odkupienie są następne. Ponownie robimy przegląd teologii biblijnej i powinienem być wcześniej wspomnieć, że czasami używam ESV i NIV, ale podstawowym tłumaczeniem jest Christian Standard Bible. Odkupienie.

Na szczęście Bóg nie wymazuje całkowicie ludzkości za taką kosmiczną zdradę, ale łaskawie rozpoczyna projekt odnowy. Rozpoczyna proces odkupienia ludzkości i kosmosu, w szczególności przywraca ludzi jako pełnych nosicieli obrazu, abyśmy mogli uczestniczyć i odzwierciedlać chwałę, tożsamość i misję, za którymi tęskniliśmy przez cały czas. Bóg powołuje Abrahama z rodziny czcicieli bożków i zawiera z nim przymierze, obiecując, że będzie Bogiem dla niego i jego potomków.

Rodzaju 12:1-3 i 17:7. Bóg obiecuje Abrahamowi, że da mu ziemię, z której stanie się wielkim narodem i za jego pośrednictwem będzie błogosławił wszystkie narody. 12:3.

Używając Abrahama zamiast samego Abrama, ponieważ Bóg zmienił jego imię na Abraham, jak wiesz. Od Abrahama pochodzi Izaak i Jakub, którego imię Bóg zmienił na Izrael. Jakub staje się Izraelem, a od którego Bóg wyprowadza 12 plemion swojego ludu.

Reszta Starego Testamentu dotyczy postępowania Boga z 12 plemionami Izraela. To jest Jakub, który jest synem Izaaka, który jest synem Abrahama. Poprzez Mojżesza, wielkie plagi i dramatyczny exodus Bóg wzywa Izrael z niewoli egipskiej, aby był Jego ludem.

Daje im Dziesięć Przykazań, obiecuje być ich Bogiem i uznaje ich za swoich. Obiecuje być z nimi i daje im obiecaną ziemię, którą zajmują pod przewodnictwem Jozuego po pokonaniu Kananejczyków. Po śmierci Jozuego sędziowie tacy jak Gedeon, Debora i Samson zostają przywódcami ludu.

Historia powtarza się, gdy pokolenie po pokoleniu doświadcza pokoju, następnie buntuje się, następnie otrzymuje Boży sąd, następnie woła do Boga, a następnie ponownie doświadcza pokoju. Bóg daje swojemu ludowi króla, najpierw Saula, potem Dawida, a następnie Salomona. Pod rządami Dawida, człowieka według serca Bożego, królestwo znacznie się rozrasta.

Jerozolima staje się stolicą, a Bóg odnawia swoją obietnicę przymierza ze swoim ludem. Bóg obiecuje uczynić potomków Dawida dynastią i ustanowić tron jednego z nich na zawsze. Bóg używa syna Dawida, Salomona, aby zbudować świątynię, w której objawia się obecność przymierza Boga.

Salomon czyni wiele dobrego, ale także nie słucha Boga w głównych kwestiach, co prowadzi do podziału królestwa na północne królestwa Izraela i południowe królestwa Judy. Bóg wysłał wielu proroków, aby wzywali lud do wierności

przymierzu. Ostrzegają oni Jego lud przed sądem, który nadejdzie, jeśli nie pokutują za swoje grzechy i nie zwrócą się do Pana.

Mimo to ludzie wielokrotnie buntują się przeciwko niemu i jego prorokom. W odpowiedzi posyła północne królestwo dziesięciu plemion do niewoli w Asyrii w 722 r. p.n.e., a południowe królestwo dwóch plemion, Judy i Beniamina, do niewoli w Babilonie w 586 r. p.n.e. Poprzez proroków Bóg obiecuje również wysłać wybawiciela.

Izajasz 9:6 i 7, Izajasz 52:13 do 53:12 to reprezentatywne fragmenty. Bóg obiecuje przywrócić swój lud do ich ziemi z niewoli babilońskiej po 70 latach. Pozwólcie, że wspomnę o moim pastorze i mnie, nazywa się Van Lees, współautorze *Jesus in Prophecy, How the Life of Christ Fulfills Biblical Predictions*.

Jego odbiorcami są poszukiwacze i nowi chrześcijanie. Chciałem tylko poinformować was o istnieniu tego *Jezusa w Prophecy* Leesa i Petersona. Bóg obiecuje przywrócić swój lud do ich ziemi z niewoli babilońskiej po 70 latach, Jeremiasz 25:11 i 12, i sprowadza nas do Ezdrasza i Nehemiasza.

Ludzie odbudowali mury Jerozolimy i zbudowali drugą świątynię, ale Stary Testament kończy się na tym, że lud Boży nadal odwraca się od Niego. Dowiadujemy się o tym z Księgi Malachiasza. Po 400 latach Bóg posyła swojego syna jako obiecane go mesjasza, cierpiącego sługę, króla Izraela i zbawiciela świata.

Syn Boży zostaje poczęty z dziewicy i staje się w pełni człowiekiem. Z czasem Jezus zostaje ochrzczony, skutecznie pokonuje pokusę Szatana na pustyni i zostaje ogłoszony Mesjaszem. Jezus wybiera i inwestuje w 12 uczniów jako nowych przywódców swojej mesjańskiej wspólnoty.

Naucza o królestwie Bożym i że rządy Boże nadeszły w Jezusie, Mesjaszu. Ukazuje to wypędzając demony, czyniąc cuda i głosząc dobrą nowinę ubogim. Jezus całkowicie podąża za wolą i planem Boga, nawet bez grzechu.

Jest kochany przez wielu, ale sprzeciwiają mu się żydowscy przywódcy religijni i polityczni. Nie tylko nie pasuje do ich koncepcji mesjasza, ale także podważa ich dumę, przekonania i tradycje. Sprzeciw wzrasta, gdy żydowski Sanhedryn potępia Jezusa w nielegalnym procesie.

Ponieważ naród był okupowany przez Imperium Rzymskie, przywódcy musieli wysłać Jezusa do swojego zagorzałego wroga, Poncjusza Piłata, który uznał Jezusa za niewinnego. Jednak pod presją żydowskich przywódców i koron Piłat i tak ukrzyżował Jezusa. Jezus, niewinny, sprawiedliwy, umiera na krzyżu.

Z ludzkiego punktu widzenia Jezus umiera jako ofiara w tym haniebnym akcie. Jednak biblijna historia podkreśla, że ta śmierć jest częścią wiecznego planu Boga, by zbawić grzeszników. Misją Jezusa jest poszukiwanie i zbawianie zagubionych i nie zawodzi w tym.

Jezus zbawia grzeszników jako ich zastępca, zwycięzca, ofiara, nowy Adam, odkupiciel i twórca pokoju lub pojednawca. Niesamowite, że Jezus nie tylko ponosi grzech świata na krzyżu, ale także zmartwychwstaje trzy dni później. Trzy dni później, w różnych miejscach, sytuacjach i grupach, ponad 500 osób było świadkami zmartwychwstałego Jezusa.

Poprzez swoje zmartwychwstanie potwierdza swoją tożsamość, pokonuje grzech i śmierć, daje nowe życie swojemu ludowi i zapewnia przedsmak ich przyszłego zmartwychwstania. Jezus nakazuje swoim uczniom, aby zanieśli ewangelię do wszystkich narodów, aby wypełnić obietnicę Boga daną Abrahamowi, że pobłogosławi wszystkie narody przez niego. Jego uczniowie mają czynić uczniów z innych, którzy następnie będą czynić uczniów z jeszcze innych.

W dniu Pięćdziesiątnicy Jezus posyła swojego ducha, który tworzy kościół jako nowotestamentowy lud Boży. Duch daje kościołowi moc, by dawał świadectwo o Chrystusie wśród narodów. Wczesny kościół poświęca się nauczaniu apostołów, wspólnocie, łamaniu chleba i modlitwie, Dzieje Apostolskie 2.42. Wczesny kościół jest zaangażowany w ewangelizację, wersety 38 do 41, dzieląc się ewangelią z tymi, którzy nie znają Chrystusa jako środka zbawienia.

Kościół jest oddany uczniostwu, instruując wierzących, jak naśladować Jezusa jako sposób życia. Kościół jest oddany wspólnocie. Jest oddany wspólnocie, wersety 42 do 47, dzieleniu się życiem, poznawaniu się nawzajem, kochaniu się nawzajem.

Kościół jest również zaangażowany w posługę, wersety 42 do 46, modląc się za siebie nawzajem, dając sobie nawzajem i zaspokajając potrzeby innych. Kościół jest aktywny w uwielbieniu, werset 46, chwalcąc Boga, publicznie spotykając się razem i prywatnie nauczając, modląc się, dając i uczestnicząc razem. Kościół rośnie i spotyka się z prześladowaniami, ale ewangelia wciąż idzie naprzód.

Niektórzy Żydzi i wielu pogan ufa Chrystusowi. Kościoły są zakładane, a cykl trwa. Po drodze kościoły nauczają zdrowej doktryny, korygują błędy i wzywają wierzących do życia w miłości, jedności, świętości i prawdzie.

Apostołowie tacy jak Piotr i Paweł również nauczają o zbawieniu. Nauczają o nim. Ojciec zaplanował zbawienie, Syn je realizuje, a Duch stosuje je do wszystkich, którzy wierzą w Chrystusa.

Bóg wybiera, powołuje i daje nowe życie w Chrystusie wierzącym. Bóg przebacza, uznaje za sprawiedliwych i przyjmuje do swojej rodziny wszystkich, którzy mają wiarę w Chrystusa. Bóg czyni swój lud świętym w Chrystusie i ostatecznie uwielbi wszystkich, którzy Go znają.

Bóg zbawia z miłości i dla swojej chwały. Dopełnienie, stworzenie, upadek, odkupienie, dopełnienie. Jezus, dopełnienie.

Jezus dokończy to, co zaczął. Powróci, aby panować jako król, przynosząc sprawiedliwość, pokój, radość i zwycięstwo. Królestwo to panowanie Boga nad Jego ludem poprzez Króla Jezusa.

Królestwo jest zarówno obecną rzeczywistością, jak i przyszłą obietnicą związaną z drugim przyjściem Chrystusa. Jezus wprowadza królestwo fazami. Jest ono inaugurowane w jego publicznej posłudze, gdy naucza, dokonuje cudów i wypędza demony.

Mateusza 13:1 do 50, Mateusza 12:28. Jeśli Ja wypędzam demony Duchem Bożym, to królestwo Boże jest pośród was. Kiedy Jezus wstępuje na prawicę Boga, miejsce największego, nie tylko największego szczytu, ale i największej mocy, królestwo się rozszerza.

Efezjan 1:20-21. A tysiące wchodzi do niego przez kazania apostołów, Dzieje Apostolskie 2:41 i 47. Pełnia królestwa czeka na powrót Jezusa, gdy zasiądzie na swoim chwalebnym tronie, Mateusza 25:31.

Jezus będzie sędził świat, zapraszając wierzących do ostatecznego etapu królestwa, a niewierzących wygnając do piekła, Mateusza 25:34 i 41. I mógłbym dodać, co najważniejsze, 46. Mateusza 25:46, najważniejszy werset w Biblii.

Historycznie, okazało się, że tak jest w przypadku wiecznych przeznaczeń. Klasycznym fragmentem przedstawiającym spełnienie i powiązane prawdy jest Objawienie 20 do 22. Tak jak Księga Rodzaju 1 i 2 ujawniają, że historia zaczyna się od stworzenia przez Boga niebios i ziemi, Objawienie 20 do 22 pokazuje, że kończy się stworzeniem przez Boga nowego nieba i nowej ziemi.

Historia zaczyna się od dobroci stworzenia i kończy się na dobroci nowego stworzenia. Historia zaczyna się od zamieszkania Boga ze swoim ludem w świątyni ogrodowej i kończy się zamieszkaniem Boga ze swoim ludem przymierza w niebie, w nowej świątyni ogrodowej miasta ziemi. Raz na zawsze zwycięstwo Boga zostaje dopełnione.

Chwała Boga jest nieograniczona. Grzech zniknął, wygnął i zniknął. Sprawiedliwość zwycięża.

Świętość góruje. Chwała Boga jest niezakłócona, a królestwo jest w pełni zrealizowane. Wieczny plan Boga dotyczący kosmicznego pojednania w Chrystusie jest urzeczywistniony, a Bóg jest wszystkim we wszystkim, 1 Koryntian 15.

Jako część swego zwycięstwa, Bóg wrzucił diabła i jego demony do jeziora ognia, gdzie nie zostali pochłonięci, ale, cytuję, byli dręczeni dniem i nocą na wieki wieków, Objawienie 20, 10. Szatan i demony otrzymują w ten sposób należną im karę, która nie będzie miała końca. Następnie Bóg osądza wszystkich: tych, których świat uważa za ważnych, tych, których świat nigdy nie zauważa, i wszystkich pomiędzy.

Cytat: ktokolwiek, czyje imię nie zostało zapisane w Księdze Życia, został wrzucony do jeziora ognia, Objawienie 20, 15. Bóg nie posyła do piekła tylko bezwzględnych rzymskich cesarzy, czego moglibyśmy się spodziewać. On skazuje do piekła wszystkich, którzy nie są ludem Jezusa.

Porównaj Daniela 12:1, Objawienie 13:8, Objawienie 13:21, przepraszam, 21:8 i 27. Wspaniale, nowe niebiosa i nowa ziemia nadchodzą, a Bóg mieszka ze swoim ludem przymierza, Objawienie 21:3 i 7. Przynosi im pocieszenie i nie ma już bólu, śmierci itp. Werset 4, czyni wszystko nowym i ogłasza, że to się stało.

Niebo jest następnie przedstawione jako doskonała świątynia, chwalebna, wielonarodowa i święta. Ludzie Boga słusznie noszą obraz Boga, służąc mu, panując z nim, spotykając go bezpośrednio i oddając mu cześć, Objawienie 22:1 do 5. Bóg otrzymuje należną mu cześć, a ludzie są błogosławieni ponad wszelkie opisy, w końcu żyjąc w pełni rzeczywistości bycia stworzonymi na jego obraz. Tak kończy się pierwszy wykład.

Wprowadzimy doktrynę zbawienia. Zajmiemy się nią w następnym i przedstawimy zarys tego, dokąd pójdziemy.

To dr Robert Peterson i jego nauczanie o zbawieniu. To jest sesja 1, Wprowadzenie.